

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 7/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. H., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 21 Cb 25/2007, Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 7 Cob 34/2009 a Krajskou prokuratúrou v Prešove pod sp. zn. Kc 221/10 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2010 osobne do podateľne doručená sťažnosť V. H., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 21 Cb 25/2007, Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 7 Cob 34/2009 a Krajskou prokuratúrou v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. Kc 221/10.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 21 Cb 25/2007-74 z 8. júla 2008 bol sťažovateľ ako žalovaný zaviazaný zaplatiť spoločnosti P., s. r. o., zmluvnú pokutu vo výške 2 milióny Sk, ako aj náhradu trov konania. Rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Cob 34/2009-112 z 23. septembra 2009 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu 25. júla 2010 podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania. Oznámením krajskej prokuratúry č. k. Kc 221/10-5 z 13. októbra 2010 bol podnet na podanie mimoriadneho dovolania odložený ako nedôvodný.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudky všeobecných súdov, ale aj závery krajskej prokuratúry sú nesprávne a predstavujú porušenie označeného článku ústavy. Navrhuje preto vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 21 Cb 25/2007, krajským súdom pod sp. zn. 7 Cob 34/2009 a krajskou prokuratúrou pod sp. zn. Kc 221/10 s tým, aby boli rozsudky okresného súdu z 8. júla 2008 a krajského súdu z 23. septembra 2009 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu. Požaduje tiež finančné zadosťučinenie 66 387,84 € bez bližšieho označenia povinného subjektu, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v sume 8 860,60 €.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 7 Cob 34/2009-112 z 23. septembra 2009 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 21 Cb 25/2007-74 z 8. júla 2008. Podľa rukou písaného dátumu bol rozsudok doručený právnomu zástupcovi sťažovateľa 14. októbra 2009.

Z prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kc 221/10-5 z 13. októbra 2010 vyplýva, že ním bol odložený podnet sťažovateľa z 25. júla 2010 na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Cob 34/2009-112 z 23. septembra 2009. Podľa názoru krajskej prokuratúry základným argumentom podaného podnetu bola námietka, že postupom krajského súdu mala byť sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, keďže krajský súd napriek ospravedlneniu neúčasti sťažovateľa na odvolacom pojednávaní konal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Ďalšou námietkou je tvrdenie o neplatnosti právneho

úkonu z dôvodu nátlaku, ako aj preto, že nebol urobený slobodne a vážne. V danom prípade však nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa konaním a rozhodovaním v jeho neprítomnosti, pretože sťažovateľ sa právne nedostatočným spôsobom ospravedlnil. Nepredložil totiž dostatočné dôkazy na podporu tvrdenia o nemožnosti zúčastniť sa odvolacieho pojednávania. V súvislosti s námietkou neplatnosti právneho úkonu dospeli všeobecné súdy k záveru, že toto tvrdenie nebolo preukázané. Ani podľa názoru krajskej prokuratúry nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by neplatnosť právneho úkonu opodstatňovali.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 21 Cb 25/2007 v spojení s konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 7 Cob 34/2009 treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Vzhľadom na to, že rozsudok krajského súdu bol právnomu zástupcovi sťažovateľa doručený ešte 14. októbra 2009, sťažnosť doručená do podateľne ústavného súdu až 6. decembra 2010 bola podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Právny názor sťažovateľa, ktorý včasnosť podania sťažnosti odvodzuje z dátumu doručenia prípisu krajskej prokuratúry (25. októbra 2010), je neakceptovateľný. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania totiž nemožno považovať za opravný prostriedok alebo iný právny prostriedok, ktorý zákon účinne poskytuje účastníkovi konania na ochranu jeho základných práv alebo slobôd (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Je to tak preto, že nejde o prostriedok, ktorý by bol k dispozícii účastníkovi konania, keďže účastník konania sám mimoriadne dovolanie podať nemôže.

Ďalej treba v tejto súvislosti na adresu sťažovateľa uviesť, že nevyužil možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, hoci podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Pritom dovolanie treba považovať za účinný opravný prostriedok. Za situácie, keď sťažovateľ výslovne namieta, že postupom krajského súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, podanie dovolania by sa bolo javilo ako logické.

Odlišná je situácia týkajúca sa tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajskou prokuratúrou pod sp. zn. Kc 221/10. Túto časť sťažnosti považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Treba konštatovať, že krajská prokuratúra sa podnetom sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania riadne zaoberala, a pokiaľ ho odložila (majúc na vec odlišný právny názor ako sťažovateľ), nemohla tým porušiť označené základné právo. Bolo totiž vecou uváženia, resp. právneho názoru krajskej prokuratúry, aké stanovisko k uplatneným námietkam sťažovateľa zaujme.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2011